

[Korsgaard.]

det er Meningen at benytte, til Effektueringen af Laanet.

Angaaende de Kurser, med hvilke man regner, vil jeg gerne sige, at jeg meget vel forstaar, at man kan ønske, at det langfristede Laan bliver til en saa høj Kurs som muligt. Jeg er imidlertid paa den anden Side ikke i Tvivl om, at det vilde være ønskeligt, at saa stor en Del af Laanet som muligt kunde blive paa et forholdsvis langt Aaremaal. Jeg er derfor ikke helt sikker paa, at Finansministeren har gjort rigtigt i at forlange en saa høj Kurs for det langfristede Laan.

Om denne min Opfattelse er rigtig eller ikke, det vil jo den nærmeste Fremtid vise, idet man derigennem, om det langfristede Laan bliver benyttet i større eller mindre Grad, vil faa Svar paa det Spørgsmaal, der her er stillet. Men naturligvis, naar den dog i særlig Grad ansvarlige Finansminister mener, at der er en ikke ringe Rimelighed for, at en ikke uvæsentlig Del af det langfristede Laan vil blive overtaget til den angivne Kurs, saa vil hverken jeg eller mit Parti modsætte os, at Forsøget, om jeg saa maa sige, gøres.

Naar man behandler Statslaan, er det rimeligt at stille sig selv det Spørgsmaal, om de Betingelser, der gives, er gode, og her maa jeg, saaledes som jeg har haft Lejlighed til ved tidligere Lejligheder, have Lov til at sige, at skønt jeg nu som 13-aarig Rigdagsmedlem har været med til mange Statslaan, saa er det endnu aldrig forekommet, at det ikke af den til enhver Tid værende Finansminister er blevet sagt, at de Vilkaar, man faar Laanet paa, er fortrinlige, og dette uden Hensyn til, om Laanet var til 8 pCt. eller noget lavere, hvad de dog i Almindelighed er.

Om Betingelserne i det givne Øjeblik er særlig gunstige eller ikke, skal jeg for saa vidt lade staa hen, men jeg vil dog sige, at efter min personlige Opfattelse er de Betingelser, der her bydes, efter Omstændighederne virkelig gode. Men naar man nu saa vel sagtens vil gøre dette til, at det er Finansministerens Fortjeneste at kunne skaffe gode Laan, saa vil jeg dog tillade mig at sætte et Spørgsmaalstegn derved.

Jeg erindrer, at for ikke saa forfærdelig mange Aar siden, da den nuværende højtærede Finansminister ogsaa var Finansminister, var man fra Socialdemokratiets Side saa overordentlig glad for en Konvertering, der paa det daværende Tidspunkt fandt Sted. At der blev tjent paa den paagældende Konvertering, derom kan der ingen Tvivl

være, men som jeg den Gang sagde, saa er dette ikke det afgørende. Det afgørende er, om man griber til i det rette Øjeblik; for at man i givet Fald kan tjene et eller andet, det er kun et simpelt Regnestykke, og det er ikke det, der i og for sig er Beviset for, om man netop skrider til Handling i det rette Øjeblik.

Nu erindrer jeg saamænd ikke en Gang, om man overfor den paagældende Konvertering med Rette kunde have sagt, at om man havde ventet lidt, saa var det blevet endnu bedre; men naar den højtærede Finansminister gerne vil indkassere en Fortjeneste for det, der den Gang skete, saa vil jeg ogsaa mene, det kan være rigtigt at minde om, at den højtærede Minister ikke altid har været saa heldig, som han kunde have været. Jeg minder om den Bemyndigelse, som den højtærede Finansminister fik i Henhold til Loven af 25. April i Aar om Konvertering af henholdsvis et 6 pCt.s og et 5½ pCt.s amerikansk Dollarslaan, hvert især paa 30 Mill. Dollars. Der er neppe Tvivl om, at her har den højtærede Finansminister, om jeg saa maa sige, været for langsom i Vendingen med Hensyn til paa dette rette Tidspunkt at skride til Handling, og det kan jeg kun beklage.

Vil man paa den ene Side ikke indkassere Fortjenesten ved, at det gaar godt, saa skal jeg heller ikke være nogen skarp Kritiker i Situationer, hvor det ikke gaar godt; men vil man paa den anden Side gøre det til en, om jeg saa maa sige, rent partimæssig Fortjeneste, hvis det bliver en Fortjeneste, man faar, saa maa den anden Side af Medaillen ogsaa frem, den nemlig, at naar man lader en Fortjeneste, man kunde have faaet, ligge, saa maa det for saa vidt ogsaa være til Skam for den paagældende. Og jeg mener altsaa i hvert Fald, man har Lov til at sige, at der ikke kan være Tvivl om, at man kunde have konverteret disse Dollarslaan paa Betingelser, der vilde have givet en Lettelse for Statskassen.

Overfor den nuværende øjeblikkelige Situation med Hensyn til Laanet er det en Selvfølgelighed, at man ikke kan bebrejde nogen som helst, at Verdensmarkedet nu ligger, som det gør, ogsaa i den Forstand, at det i hvert Fald er vanskeligt at faa udenlandske Laan. En Bebrejdelse i den Retning gaaende ud paa, at en dansk Finansminister i rette Tid skulde kunne vide, at det engelske Møntvæsen forlod Guldmøntfoden, vilde selvfølgelig være urimelig, saa med Hensyn til det specielle Laan, Talen her er om, skal jeg for saa vidt ikke kritisere, men, som jeg begyndte, ende med